ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **F plus H s. r. o.**, se sídlem Zborovská 856/49, 674 01 Třebíč, zastoupené Mgr. Karlem Neubertem, advokátem se sídlem Oldřichova 1, 674 01 Třebíč, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Třebíči**, se sídlem Žerotínovo náměstí 1, 674 01 Třebíč, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2010, č. j. 29 Ca 21/2009 - 68,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2010, č. j. 29 Ca 21/2009 - 68, **se zrušuje**.

II. Žaloba **se odmítá**.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 16. 1. 2009 se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaných (Finančního úřadu v Třebíči a Finančního ředitelství v Brně) do práv žalobce, eventuelně ochrany před nečinností. Nezákonný zásah měl spočívat *„v nevydání doslovných opisů či stejnopisů písemností žalovaným ze spisového materiálu žalobce dle jeho žádostí ze dne 15. 11. 2007, posléze i 16. 2.*

2008 a 14. 4. 2008 a podmiňování jejich vydání uhrazením správního poplatku 24 030 Kč dle nezákonné výzvy žalovaného č. j. 68737/08 ze dne 24. 4. 2008."

[2] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 24. 11. 2009, č. j. 29 Ca 21/2009 - 31, vyzval žalobkyni, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení citovaného usnesení odstranila vady žaloby ze dne 16. 1. 2009 tak, že upřesní, zda se domáhá ochrany proti nečinnosti či ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, a uvede petit žaloby v souladu s ustanoveními zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."). Krajský soud žalobkyni poučil, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud žalobu odmítne.

[3] Přípisem ze dne 16. 12. 2009 žalobkyně reagovala na shora uvedenou výzvu krajského soudu a konstatovala, že se domáhá ochrany před nezákonným zásahem Finančního úřadu v Třebíči ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) a § 82 a násl. s. ř. s. Současně uvedla, že se v daném řízení nedomáhá ochrany proti nečinnosti žalovaných. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 17/2003 žalobkyně upozornila, že činnost správních orgánů při nezákonném zásahu nemusí být pouze aktivní; může se jednat i o pasivitu jednání správního orgánu, která ve svém důsledku zasahuje do práv osob.

[4] Rozsudkem ze dne 26. 10. 2010, č. j. 29 Ca 21/2009 - 68, Krajský soud v Brně žalobu zamítl. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že se nejedná o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., ale spíše o nečinnost žalovaného. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na výzvu soudu výslovně konstatovala, že podává žalobu na nezákonný zásah, zkoumal krajský soud naplnění podmínek pro úspěšné dovolání se ochrany proti nezákonnému zásahu. V posuzovaném případě nebyly kumulativně splněny podmínky vymezené v § 82 s. ř. s., proto krajský soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka") napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Uvedla, že bylo na krajském soudu, aby určil, zda se jedná o žalobu na nezákonný zásah či o žalobu na ochranu proti nečinnosti. Uvedenou otázku si měl krajský soud posoudit sám podle obsahu podané žaloby a neměl stěžovatelku vyzývat k upřesnění. Pro krajský soud byl v souladu se závěrem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Aps 2/2007 závazný petit podané žaloby. Postupem krajského soudu, který stěžovatelku vyzval k upřesnění obsahu žaloby a následně žalobu zamítl s tím, že se nejedná o nezákonný zásah, došlo k porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces.

[6] Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil, že se v posuzovaném případě nejedná o nezákonný zásah. Žádosti o opisy písemností ze spisového materiálu ze dne 15. 11. 2007 a 16. 2. 2008 byly dostatečně určité a neměly žádné vady, které by bránily projednání. Žalovaný tedy nezákonnými výzvami (č. j. 125633/07 ze dne 13. 12. 2007 a č. j. 27989/08 ze dne 26. 2. 2008) žádal o upřesnění žádosti či o plnění povinnosti úzké spolupráce se správcem daně. Podle stěžovatelky vyžadování osobní účasti a možnost

požádat o písemnosti podle § 23 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, pouze při osobním nahlížení do spisu není v souladu se zásadou součinnosti. Zákon rovněž nestanoví podmínku, že by žádost o provedení opisů nebo stejnopisů bylo možné podat pouze při nahlížení do spisu. Tento nesprávný právní názor žalovaného je v rozporu se zásadou součinnosti, bezdůvodně zvyšuje náklady stěžovatelky a je rovněž v rozporu s ústavní zásadou, že povinnosti lze ukládat pouze na základě zákona a v jeho mezích. Uložil-li správce daně ve výzvě ze dne 26. 2. 2008 stěžovatelce pod hrozbou sankce nedůvodnou povinnost dostavit se k nahlížení do spisu jako podmínku pro realizaci práva na opisy písemností podle § 23 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, postupoval v rozporu s Ústavou.

[7] Ani při nahlížení do spisu dne 14. 4. 2008 nebyly stěžovatelce vydány požadované opisy a pracovnice žalovaného začala jejich vydání podmiňovat zaplacením správního poplatku, přestože se jednalo o úkony od poplatku osvobozené podle § 8 odst. 2 písm. j) zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, resp. o úkony, jež nejsou předmětem poplatku (položka č. 3 přílohy zákona o správních poplatcích). Proti rozsahu, v jakém bylo stěžovatelce umožněno nahlížet do spisu, podala odvolání dne 29. 4. 2008. Podala rovněž námitky na nesprávný úřední postup pracovnic správce daně a odvolala se i proti výzvě k zaplacení správního poplatku ve výši 24 030 Kč ze dne 24. 4. 2008. Podle stěžovatelky byly splněny podmínky osvobození od soudního poplatku [§ 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích] a stěžovatelka se nijak nebránila tomu, aby jí byly požadované písemnosti zaslány dálkovým přístupem. Stanovení správního poplatku tedy neodpovídá principům dobré správy a zásadě součinnosti daňového subjektu se správcem daně. Žalovaný rovněž nerespektoval pokyn Ministerstva financí č. D-316 týkající se prominutí správního poplatku z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování zákona o správních poplatcích.

[8] Výzva k úhradě správního poplatku podle stěžovatelky neobsahovala žádnou informaci, jaké konkrétní písemnosti z daňového spisu se týká, kolik stran daná listina obsahuje a jaká je sazba poplatku u jednotlivého úkonu. Výroková část předmětné výzvy je tedy neurčitá a není zřejmé, proč žalovaný nepostupoval podle § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s právním názorem Finančního ředitelství v Brně, že uvedení sazby u jednotlivého úkonu ve výzvě lze považovat za nadbytečné, protože při nahlížení do spisu dne 14. 4. 2008 stěžovatelka sama označila listiny ze spisu, jejichž fotokopii požadovala. Odvolací orgán tedy absenci odůvodnění výzvy k úhradě správního poplatku nenapravil. Odkázal toliko na daňový spis, z něhož však požadovaná informace neplyne. Stěžovatelka nebyla s důvody výzvy k zaplacení správního poplatku řádně seznámena, čímž byla porušena zásada projednací při nahlížení do spisu a stěžovatelka nebyla schopna kvalifikovaně uvést všechny žalobní body.

[9] Stěžovatelka v odvolání proti předmětné výzvě ze dne 24. 4. 2008 namítala nesprávné vyměření správního poplatku. Sazba poplatku má být stanovena za jednotlivou písemnost podle počtu stran, nikoliv souhrnně za všechny stránky poskytovaných písemností. Sazba poplatku proto nemohla přesáhnout částku 2000 Kč uvedenou v § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích. Ze zákona o správních poplatcích současně vyplývá, že úkonem není jedna žádost, ale naopak jedna písemnost. Stěžovatelka rovněž neměla být vyzvána k zaplacení poplatku podle položky 4 sazebníku, neboť žádost ze dne

16. 2. 2008 žádný požadavek na vydání ověřených písemností neobsahovala. I z těchto důvodů stěžovatelka dovozuje, že správní poplatek byl stanoven chybně. Odvolání proti výzvě k úhradě správního poplatku pak bylo projednáno v rozporu se zásadou projednací. Stěžovatelka nebyla informována o probíhajícím odvolacím řízení a byla jí odňata možnost vyjádřit se k provedeným důkazům, zvláště k seznamu listin, kterých se zpoplatnění týká.

[10] Závěrem stěžovatelka dodala, že krajským soud porušil její právo na spravedlivý proces tím, že se výzvou o vyměření správního poplatku (tj. rozhodnutím považovaným za rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení) nezabýval a jeho zákonnost neposuzoval. Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí se po zamítnutí odvolání stalo pravomocným a zákonným; podle stěžovatelky se krajský soud však neměl spokojit se závěry žalovaného a měl se zabývat zákonností výzvy k úhradě poplatku.

[11] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožnil se závěry vyslovenými v rozsudku Krajského soudu v Brně. Konstatoval, že žaloba stěžovatelky směšovala velké množství různých skutečností a návrhů, ze kterých nebylo zřejmé, čím by se měl krajský soud v řízení o žalobě zabývat. Pokud následně stěžovatelka k výzvě soudu upravila svůj petit a konstatovala, že se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, odpovídají závěry napadeného rozsudku předmětu podané žaloby. Soudní řízení správní je plně ovládáno dispoziční zásadou a je tak jen na stěžovatelce, jak obsah žaloby vymezí, jak formuluje své požadavky na soudní ochranu a jakým způsobem konkretizuje práva, jejichž ochrany se dovolává.

[13] Podle žalovaného lze souhlasit s krajským soudem v tom, že důvod, v němž je stěžovatelkou spatřován nezákonný zásah žalovaného (nevydání opisů písemností a podmiňování jejich vydání zaplacením správního poplatku), není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Ostatní body kasační stížnosti jsou podle žalovaného bezpředmětné, neboť požadavky stěžovatelky na vydání seznamů písemností ve veřejné i neveřejné části spisu či rozpis výpočtu správního poplatku za požadované písemnosti již byly splněny. Příslušné písemnosti tak byly v dispoziční sféře stěžovatelky již v době podání žaloby ke krajskému soudu. V době podání žaloby tak v podstatě již neexistovaly faktické důvody pro její podání, neboť požadované kopie a soupisy písemností měla stěžovatelka k dispozici.

[14] Žalovaný zopakoval svůj názor, že se stěžovatelka měla domáhat ochrany svých práv postupem podle § 79 s. ř. s. (ochrana proti nečinnosti), nikoliv žalobou na nezákonný zásah. Proto je podaná žaloba nepřípustná podle § 85 s. ř. s.

[15] Stěžovatelka požadovala úředně ověřené kopie písemností ze svého daňového spisu. Správce daně byl proto v souladu s položkou 3 a 4 části I. přílohy zákona o správních poplatcích povinen vybrat správní poplatek ve výši 15 Kč za vydání fotokopie a 30 Kč za úřední ověření shody s originálem, tedy 45 Kč za každou započatou stránku. Na základě

požadavku stěžovatelky jí byl dne 18. 11. 2008 doručen podrobný rozpis výše správního poplatku (úřední záznam č. j. 117545/08/330911/3025 ze dne 24. 10. 2008). Z daňového spisu tedy bylo patrno, jakým způsobem byl správní poplatek za jednotlivé písemnosti stanoven.

[16] Dále žalovaný zpochybnil možnost aplikace pokynu D-316 na posuzovaný případ, neboť ten hovoří výslovně o prominutí správního poplatku vybíraného podle položky 1 sazebníku; dalších položek se však netýká. Správce daně tedy při stanovení správního poplatku postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Kopie ověřených písemností, které správnímu poplatku nepodléhaly, byly stěžovatelce doručeny 4. 2. 2009.

[17] Žalobní námitky směřující proti rozhodnutí správce daně ve vyměřovacím řízení, tedy v řízení týkajícím se stanovení a výše správního poplatku, jsou nepřípustné. Proti výzvě k úhradě správního poplatku ze dne 24. 4. 2008 je přípustné odvolání a následně žaloba podle § 65 s. ř. s. I v tomto případě tak existuje speciální ustanovení, podle něhož se lze dovolávat ochrany proti stanovení platební povinnosti.

[18] Závěrem kasační stížnosti brojila stěžovatelka proti stanovení a výši správního poplatku, jakož i proti způsobu, jakým jí bylo umožněno nahlížení do daňového spisu, a proti protokolaci tohoto úkonu. Popsané námitky však nebyly předmětem petitu původní žaloby ze dne 16. 1. 2009, proto je podle žalovaného kasační stížnost v těchto bodech irelevantní. K tomu žalovaný v dalších podrobnostech odkázal na správní spis a na své vyjádření k podané žalobě.

[19] Z popsaných důvodů se žalovaný domnívá, že nedošlo ke zkrácení práv stěžovatelky nezákonným zásahem žalovaného. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost je důvodná.

[22] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [ad IV. a); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], poté hodnotil námitku porušení práva na spravedlivý proces v řízení před krajským soudem [ad IV. b); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a námitku nesprávného posouzení „zásahu“ krajským soudem [ad IV. c); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

IV. a) Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

[23] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že jí krajský soud odepřel právo na spravedlivý proces tím, že se nezabýval zákonností výzvy k úhradě správního poplatku. K této otázce toliko konstatoval, že rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci a tím se stalo zákonným.

[24] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „[n]*edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Za nepřezkoumatelné se považuje též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, www.nssoud.cz).

[25] Krajský soud na straně 7 napadeného rozsudku konstatoval, že nelze akceptovat argument stěžovatelky, že žalovaný podmiňoval vydání požadovaných materiálů na podkladě nezákonné výzvy k zaplacení správního poplatku. Uvedl, že proti předmětné výzvě se stěžovatelka odvolala a její odvolání bylo nadřízeným správním orgánem zamítnuto. Proto bylo podle krajského soudu nutné vycházet ze zákonnosti předmětné výzvy, navíc za předpokladu, že v žalobě podané podle § 82 s. ř. s. se lze domáhat ochrany pouze proti aktům, které nejsou rozhodnutím.

[26] Je tak zřejmé, že krajský soud se námitkou nezákonnosti výzvy k uhrazení správního poplatku v napadeném rozsudku zabýval a dospěl k závěru, že zákonnost této výzvy lze ve správním soudnictví zpochybnit v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč v daném řízení nebyl povinen zabývat se zákonností předmětné výzvy. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu tedy není důvodná.

IV. b) Námitka porušení práva na spravedlivý proces v řízení před krajským soudem

[27] Stěžovatelka v kasační stížnosti vytkla krajskému soudu, že ji vyzval k upřesnění podané žaloby. Podle jejího názoru měl krajský soud posoudit podanou žalobu podle jejího obsahu a nikoliv vyzývat stěžovatelku k upřesnění podané žaloby. Tímto postupem bylo podle stěžovatelky porušeno její právo na spravedlivý proces.

[28] Podle § 37 odst. 3 věta první s. ř. s. z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Z pátého odstavce citovaného ustanovení vyplývá, že předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

[29] Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 20. 4. 2005, č. j. 7 Afs 84/2004 - 84, www.nssoud.cz, podrobně popsal základní odlišnosti řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. a žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. Konstatoval, že se jedná *„o dvě rozdílné situace, které nelze směšovat ani zaměňovat.“* V případě řešeném sedmým senátem rozhodoval krajský soud o žalobě, aniž by si ujasnil, čeho se žalobce domáhal. Tento postup zdejší soud odmítl a uložil krajskému soudu, aby nejprve odstranil vady žaloby, aby bylo nepochybné, čeho se stěžovatel podanou žalobou domáhal (zda ochrany před nezákonným zásahem nebo ochrany před nečinností), a poté ve věci znovu rozhodl. Obdobně v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 6 Aps 2/2005 - 60, www.nssoud.cz, zdejší soud uzavřel, že „[s]*oud je po zahájení řízení povinen dle obsahu žalobního návrhu určit, jakému typu ochrany tvrzení žalobce odpovídá, pokud tak nemůže bez pochybností učinit (například z důvodu rozporu mezi obsahem žaloby a navrhovaným typem řízení), pak je namístě odstranit tyto vady žaloby postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. (...) Tento postup je zcela v souladu s povinností soudu posuzovat úkony účastníků dle jejich obsahu a nikoli formy.*“ Podle judikatury zdejšího soudu „[p]*ro určení žalobního typu není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit. Pokud by byl mezi obsahem žaloby a navrženým petitem rozpor, popř. byl rozporný samotný petit, bylo by třeba takovou vadu nejprve odstranit (srov. § 37 s. ř. s. a § 43 o. s. ř.)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197, www.nssoud.cz).

[30] Ze shora citované judikatury vyplývá, že pro určení žalobního typu je závazný její petit, nikoliv označení žaloby samotným žalobcem; to vyplývá ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo). V posuzovaném případě však ze samotného petitu podané žaloby jednoznačně nevyplývalo, zda se stěžovatelka domáhá, aby soud zakázal správnímu orgánu pokračovat v porušování práva stěžovatelky, případně aby obnovil stav před zásahem (§ 87 odst. 2 věta prvá s. ř. s.), nebo aby soud rozsudkem uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu (§ 81 odst. 2 s. ř. s.). Podle navrhovaného petitu měl soud zakázat žalovanému č. 1, aby pokračoval v odmítání vydání opisů či stejnopisů a aby jejich vydání podmiňoval uhrazením správního poplatku ve výši 24 030 Kč; současně měl soud žalovanému č. 1 přikázat, aby obnovil stav před zásahem, tj. aby zrušil nezákonnou výzvu a vydal opisy z daňového spisu. Eventuelně měl soud žalovanému č. 2 přikázat, aby sjednal nápravu u svého podřízeného žalovaného č. 1 a přikázal mu vydat písemnosti ze spisu. Lze tak uzavřít, že návrh výroku rozsudku nebyl v podané žalobě formulován takovým způsobem, aby bylo s ohledem na relevantní ustanovení soudního řádu správního (§ 81 a § 87 s. ř. s.) jednoznačně zřejmé, čeho se stěžovatelka domáhá. Proto krajský soud v souladu se zákonem i s ustálenou judikaturou stěžovatelku vyzval podle § 37 s. ř. s., aby své podání upřesnila.

[31] K tomu je nutné dodat, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční; veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob je ochrana ve správním soudnictví poskytována tehdy, jestliže se nositel práva takové ochrany domáhá, tj. obrátí se na soud předepsaným způsobem (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Podání žaloby je tedy dispozičním úkonem, jímž se žalobce obrací na soud s žádostí o poskytnutí soudní ochrany

a vymezuje jím předmět soudního řízení. Žaloba je tedy procesním úkonem, v němž se výrazně projevuje zásada dispoziční, jíž je správní soudnictví ovládáno. Tuto povahu žaloby je povinen soud respektovat, nepředepisuje-li mu zákon výslovně něco jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Afs 24/2005 - 70, publikovaný pod č. 888/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

[32] V situaci, kdy z podání žalobkyně ze dne 16. 1. 2009 zřetelně nevyplývalo, zda se domáhá soudní ochrany ve správním soudnictví žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. nebo proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s., bylo na místě stěžovatelku vyzvat k odstranění nejasností podání postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Nelze totiž v takovém případě ponechat na volné úvaze krajského soudu, aby určil, jaký typ žaloby stěžovatelka podala, případně aby vyhodnotil důvodnost a potažmo i úspěšnost toho kterého typu žaloby podle soudního řádu správního, a následně vedl takové řízení, v němž bude šance žalobkyně na úspěch ve sporu potenciálně největší. Zásada dispoziční vkládá možnost disponovat s předmětem řízení do rukou účastníků řízení. Je tedy výlučně na žalobkyni, aby předmět řízení před správními soudy sama vymezila; v důsledku uplatnění zásady dispoziční pak případné riziko nesprávně formulované žaloby, a potažmo i neúspěchu ve sporu, nese právě žalobkyně, nikoliv soud.

[33] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uvádí, že postup krajského soudu, který vyzval stěžovatelku k upřesnění podané žaloby, byl v souladu se zákonem, jakož i se zásadami ovládajícími řízení před správními soudy (především v souladu se zásadou dispoziční). Námitka porušení práva na spravedlivý proces v řízení před krajským soudem proto není důvodná.

IV. c) Námitka nesprávného posouzení „zásahu“

[34] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále uvedla, že krajský soud nesprávně vyhodnotil, že se v projednávaném případě nejedná o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Dodala, že zásah podle citovaného ustanovení nemusí spočívat pouze v aktivním jednání správního orgánu – může jít i o pasivitu. Krajský soud však v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že se nejedná o zásah, protože nejde o neformální úkon (faktický úkon, bezprostřední zásah, zajišťovací úkon atd.), ale spíše o nečinnost.

[35] Nejvyšší správní soud v souladu s ustálenou judikaturou uvádí, že „[o]*chrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz). *Žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný* (§ 85 s. ř. s.).

[36] Zdejší soud se neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že nevydání opisů z daňového spisu stěžovatelky lze chápat jako nečinnost žalovaného, proti níž se lze bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. (v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek*). Jak totiž uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, publikovaném pod č. 2206/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, účelem nečinnostní žaloby *„je umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat rozhodnutí (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) ve věci samé a také případně osvědčení.“* Žalobou na ochranu proti nečinnosti se tak lze domáhat soudní ochrany pouze v případě, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Ze zákona o správě daní a poplatků však nevyplývá povinnost správce daně vydat rozhodnutí v případě, že nevyhoví žádosti daňového subjektu o vydání opisů či stejnopisů z daňového spisu, proto neobstojí závěr krajského soudu, že se stěžovatelka měla domáhat soudní ochrany žalobou proti nečinnosti (§ 79 s. ř. s.).

[37] K postupu krajského soudu, který uzavřel, že v daném případě bylo na místě podání žaloby na ochranu proti nečinnosti, a následně zkoumal naplnění podmínek ve smyslu § 82 s. ř. s., lze odkázat na dosavadní judikaturu vztahující se k žalobám na ochranu před nezákonným zásahem. Podle Nejvyššího správního soudu *„zákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti zásahu brojit; žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je takovým právním prostředkem pouze tehdy, pokud právní řád jiné právní prostředky neposkytuje. Zákon tak jednoznačně upřednostňuje jiné formy ochrany před protiprávním konáním správních orgánů a tato soudní ochrana se uplatní jen tam, kde jiná ochrana není“* (srov. rozsudek ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004 - 90, publikovaný pod č. 1541/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Institut žaloby proti nezákonnému zásahu (§ 82 s. ř. s.) *„nemůže být vykládán jako jakási náhražka žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a není proto ani v procesní dispozici účastníka řízení volit, kterou z těchto žalob bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení tedy bude iniciovat. Určujícím kritériem pro podání této žaloby totiž není jakási procesní taktika žalobce, nýbrž povaha napadeného úkonu. Přitom platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu má před žalobou proti nezákonnému zásahu přednost v tom smyslu, že lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, je tak účastník řízení povinen učinit a teprve po vyčerpání těchto prostředků si zároveň otevírá procesní prostor pro případné podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Přímo žalovat nezákonný zásah je proto možno jen tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění“ zásahu jinými právními prostředky ve smyslu ustanovení § 85 s. ř. s.“* (srov. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, publikovaný pod č. 720/2005, www.nssoud.cz).

[38] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud poznamenává, že dospěl-li krajský soud k závěru, že se v daném případě nelze domáhat soudní ochrany žalobou před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s., ale že je na místě žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s., měl zásahovou žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d)

ve spojení s § 85 s. ř. s. V dané situaci bylo bezpředmětné zkoumat naplnění podmínek pro nezákonný zásah vymezených v rozsudku zdejšího soudu č. j. 2 Aps 1/2005 - 65. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je soud povinen posoudit, před tím než přistoupí k věcnému přezkumu žaloby, zda se lze v daném případě domáhat ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky (§ 85 s. ř. s.). Dospěje-li soud k závěru, že se žalobce může domáhat soudní ochrany žalobou nečinnostní (§ 79 s. ř. s.), je na místě žalobu na ochranu před nezákonným zásahem odmítnout s ohledem na zásadu subsidiarity zásahové žaloby vyjádřenou v § 85 s. ř. s.

[39] Dále Nejvyšší správní soud hodnotil, zda lze nevydání opisů a stejnopisů, případně podmiňování vydání části těchto opisů zaplacením správního poplatku, považovat za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

[40] Podle § 23 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků *je daňový subjekt oprávněn nahlédnout do spisů týkajících se jeho daňových povinností, s výjimkou částí spisu uvedených v odstavci 2. Správce daně je povinen seznámit daňový subjekt s obsahem spisu a o každém nahlížení do spisu pořídit protokol o ústním jednání*. Z § 23 odst. 3 zákona pak vyplývá, že *na žádost daňového subjektu pořídí správce daně ze spisového materiálu, do něhož lze nahlížet nebo kde to bylo povoleno, doslovné opisy nebo stejnopisy či výpisy nebo potvrzení o skutečnostech tam obsažených, ověří jejich shodu s originálem, vyznačí na nich účel jejich užití a vydá daňovému subjektu*. Čtvrtý odstavec citovaného ustanovení uvádí, že *pokud daňový subjekt nesouhlasí s rozsahem, v jakém mu bylo do spisu umožněno nahlédnout, může se odvolat do patnácti dnů ode dne, kdy do spisu nahlížel*.

[41] Právo na pořízení opisů a stejnopisů (§ 23 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků) lze chápat jako procesní právo odvozené od práva nahlížet do spisů (§ 23 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků), tedy jako součást práva na nahlížení do spisu v širším smyslu. S právem nahlížet do spisu je totiž spojeno nejen právo činit si z něj výpisy, ale i právo na to, aby správce daně pořídil osobám, které do spisu nahlížejí, opisy či stejnopisy spisu nebo jeho části (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 283). Z těchto důvodů zdejší soud při hodnocení povahy práva na vydání opisů a stejnopisů vycházel z dosavadní judikatury týkající se nahlížení do spisů (srov. body [42] a [43] níže). Na druhou stranu je nezbytné uvést, že právo na pořízení opisů listin z daňového spisu správcem daně nemůže dosahovat srovnatelné intenzity jako samotné nahlížení do spisů v užším smyslu, neboť významným způsobem neovlivňuje procesní pozici daňového subjektu v daňovém řízení. V případě, že správce daně nezákonně odmítne daňovému subjektu pořídit opisy či stejnopisy z daňového spisu, neznamená to bez dalšího, že by byl daňový subjekt krácen na svém právu seznámit se s obsahem daňového spisu a listin v něm umístěných, případně omezen v možnosti zachytit obsah spisového materiálu na své náklady za použití vlastní techniky (daňový subjekt si může požadované listiny sám opsat, okopírovat, vyfotografovat apod.). Citované právo na vyhotovení opisů či stejnopisů správcem daně tedy nezasahuje tak intenzivně do práv daňového subjektu, jako samotné nahlížení do spisů.

[42] Nahlížení do spisů je faktickým úkonem, který má význam především v řízení důkazním. Slouží daňovému subjektu k seznámení se s podklady pro následné rozhodnutí. Nesouhlasí-li daňový subjekt s rozsahem, v jakém mu bylo umožněno do spisu nahlížet,

může se proti němu odvolat k nadřízenému finančnímu orgánu. Při nahlížení do spisu však finanční orgány nemají povinnost vydat rozhodnutí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že „[i] *přesto, že zákon o správě daní a poplatků v případech, kdy se podle názoru správce daně v dané věci jedná o část spisu podléhající vyloučení z nahlížení podle § 23 odst. 2 věty první zákona o správě daní a poplatků, takové rozhodnutí podrobuje přezkoumání hierarchicky vyšším správcem daně v odvolacím řízení, nic to nemění na tom, že jde o rozhodování, jímž se upravuje vedení řízení. Na takové rozhodnutí se pak vztahuje kompetenční výluka stanovená v § 70 písm. c) s. ř. s. a taková rozhodnutí jsou vyloučena z přezkumu soudem ve správním soudnictví*“ (srov. usnesení ze dne 26. 6. 2003, č. j. 6 A 164/2002 - 8, publikované pod č. 15/2003 Sb. NSS, www.nssoud.cz). V citovaném usnesení však Nejvyšší správní soud dodal, že „*žalobce není na svých právech zkrácen, neboť má-li za to, že správní orgány nesprávnou aplikací § 23 daňového řádu porušily jeho práva jako účastníka daňového řízení, lze takové vady daňového řízení namítat proti meritornímu rozhodnutí správce daně o daňové povinnosti poplatníka, které lze – po vyčerpání opravných prostředků v daňovém řízení – případně napadnout žalobou ve správním soudnictví.*“

[43] V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 Afs 33/2009 - 43, publikovaném pod č. 2232/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud posuzoval, jak zajistit soudní ochranu daňovému subjektu, který se domnívá, že mu byl omezen přístup do daňového spisu v rozporu se zákonem, a přitom o nahlížení do spisu nepožádal v rámci konkrétního probíhajícího daňového řízení ani pro jeho účely. Soud konstatoval, že pokud „*daňový subjekt, který nesouhlasí s rozsahem, v jakém mu správce daně umožnil nahlížet do spisu, musí nejprve podat proti takovému postupu správce daně odvolání. (...) rozhodnutí nadřízeného správce daně o tomto odvolání je nutno považovat nejen za daňové rozhodnutí z hlediska formálního, tedy podle § 32 daňového řádu, ale zároveň i za rozhodnutí správního orgánu z hlediska materiálního, tedy za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (...) proti takovému rozhodnutí musí být přípustná žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu nepřichází v úvahu právě proto, že se jedná o rozhodnutí, a ne o zásah, a ani kompetenční výluka dle § 70 písm. c) s. ř. s. se v daném případě nemůže uplatnit, neboť zde na rozdíl od situace, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném usnesení ze dne 26. 6. 2003, č. j. 6 A 164/2002 - 8, není žádné hlavní řízení, jehož vedení by se úkony správních orgánů ve věci nahlížení do spisu mohlo upravovat.*“ V souladu s citovaným rozsudkem, nesouhlasí-li daňový subjekt s rozsahem, v jakém mu bylo umožněno nahlížet do spisu v situaci, kdy o nahlížení do spisu nepožádal v rámci probíhajícího daňového řízení, je oprávněn napadnout rozhodnutí o odvolání žalobou podle § 65 s. ř. s.; v popsaném případě se neuplatní výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s.

[44] Obdobně je třeba nahlížet podle Nejvyššího správního soudu na případné procesní pochybení finančních orgánů při uplatňování práva daňového subjektu na vydání opisů či stejnopisů z daňového spisu. Proti nezákonnému odepření vydání opisů či stejnopisů správcem daně je daňový subjekt oprávněn brojit žalobou proti konečnému rozhodnutí v daňovém řízení (§ 65 s. ř. s.). Není-li žádost o pořízení opisů spjata s probíhajícím daňovým řízením, lze se nápravy proti nezákonnému postupu správce daně domáhat nejprve podáním odvolání podle § 23 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, v němž je možné namítat rovněž nezákonný postup správce daně při odepření práva na vydání opisů, a následně podáním správní žaloby (§ 65 s. ř. s.) proti rozhodnutí nadřízeného správce daně o podaném odvolání; výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s. se

v takovém případě neuplatní (obdobně srov. závěry vyslovené v rozsudku č. j. 5 Afs 33/2009 - 43). Tento závěr lze dovodit především z logického a systematického výkladu ustanovení § 23 zákona o správě daní a poplatků. K tomu Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.), dostupném na http://nalus.usoud.cz, konstatoval, že soud není *„absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jenž mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci.“*

[45] Obecně je nutné vycházet z předpokladu, že paragraf má obsahovat ustanovení, která se týkají pouze téže věci (srov. čl. 39 odst. 2 úplného znění Legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19. 3. 1998 č. 188 a naposledy změněných usnesením vlády ze dne 11. 1. 2010 č. 36; dostupné na http://www.vlada.cz/assets/ppov/lrv/legislativn__pravidla_vl_dy.pdf); v daném případě tedy práva na nahlížení do spisů v daňovém řízení. Ze systematiky ustanovení § 23 zákona o správě daní a poplatků vyplývá, že právo na pořízení opisů či stejnopisů je úzce spjato s nahlížením do spisů, neboť je zakotveno v odstavci třetím citovaného ustanovení; proto jej lze chápat jako součást práva na nahlížení do spisů v širším smyslu. Zařazení práva na podání odvolání proti rozsahu, v jakém bylo daňovému subjektu umožněno nahlížet do spisu, až do čtvrtého (samostatného) odstavce citovaného ustanovení předpokládá, že se možnost podat odvolání vztahuje na nezákonnosti, k nimž došlo při nahlížení do spisu v širším pojetí (tj. i v souvislosti s pořizováním opisů a stejnopisů). V odvolání podaném podle § 23 odst. 4 zákona pak může daňový subjekt brojit proti rozsahu, v jakém mu bylo umožněno do spisu nahlédnout, nebo namítat nezákonný postup správce daně při odepření vydání opisů. Ostatně ze správního spisu vyplývá, že v posuzovaném případě sama stěžovatelka v odvolání proti rozsahu nahlížení do spisu ze dne 29. 4. 2008 nesprávný postup správce daně při vydání opisů namítala: *„Nesprávný postup také shledáváme v porušení § 23 odst. 3 daňového řádu, správci daně byly již doručeny dvě elektronické žádosti daňového subjektu o zaslání ověřených opisů či stejnopisů ze spisového materiálu. Ten však doposud požadované listiny ze spisového materiálu daňovému subjektu nedoručil, jejich vydání nezákonně ve výzvách podmiňoval osobním dostavením se daňového subjektu k nahlížení do spisu, ačkoliv zákon nic takového nestanoví (...).“* (srov. č. l. 32 správního spisu).

[46] Jak již bylo shora uvedeno (srov. bod [41]), nezákonné omezení práva daňového subjektu na vydání opisů či stejnopisů, případně podmiňování vydání některých opisů zaplacením správního poplatku, významným způsobem nezasahuje do procesních ani hmotných práv daňového subjektu. Nedosahuje totiž takové intenzity jako právo nahlížet do spisů, které přímo souvisí s právem daňového subjektu získat informace, jež správce daně v souvislosti s jeho daňovými povinnostmi uchovává [k tomu podrobněji srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 359/05 ze dne 28. 3. 2006 (N 74/40 SbNU 743), dostupný na http://nalus.usoud.cz]. Při nezákonném omezení práva na vydání opisů je daňový subjekt oprávněn sám do spisu nahlédnout, seznámit se s jeho obsahem a pořídit si požadované kopie na své náklady za použití vlastní techniky. Ostatně jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Azs 3/2008 - 64, publikovaném pod č.

1611/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž v rámci žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podle § 65 s. ř. s. zkoumal námitku, že správní orgán stěžovateli neumožnil pořídit si kopii ze správního spisu vlastními prostředky, „[t]*echnické prostředky v dnešní době umožňují tento postup bez toho, aby vznikly správnímu orgánu nějaké náklady, či správní orgán nějak výrazněji obtěžovaly. Ospravedlnitelné není ani to, aby byl účastníku řízení zamezen přístup k podkladům rozhodnutí takovým způsobem, že mu je umožněno do nich nahlížet a činit si výpisky nebo si z nich opisovat, avšak mnohem (pro obě strany) rychlejší technický postup, např. ofocení podkladů, není správním orgánem účastníkovi řízení umožněn. (...) V současné době je rozšířené používání digitálních fotoaparátů natolik, že v praxi dochází k jejich používání při pořizování opisů ze správních spisů. Obdobně mohou být použity například ruční skenery.*“

[47] Ze všech shora popsaných důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že nevydání opisů či stejnopisů z daňového spisu, případně podmiňování vydání některých opisů zaplacením správního poplatku, není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Ochrany před zmiňovaným příkořím se lze domáhat žalobou proti konečnému rozhodnutí správce daně vydanému v souvisejícím daňovém řízení; v případě neexistence souvisejícího daňového řízení žalobou proti rozhodnutí nadřízeného správce daně o odvolání podaném podle § 23 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků.

V. Závěr a náklady řízení

[48] S ohledem na dosavadní judikaturu zdejšího soudu upravující primát žaloby proti rozhodnutí před žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (srov. bod [37] shora), Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka bude moci případné nezákonné omezení jejího práva na vydání opisů a stejnopisů z daňového spisu namítat v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí v daňovém řízení (§ 65 s. ř. s.). Ze subsidiarity zásahové žaloby (§ 85 s. ř. s.) tak vyplývá, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je v posuzovaném případě nepřípustná.

[49] Jelikož důvody pro odmítnutí žaloby byly dány již v řízení před krajským soudem (srov. bod [38] shora), Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. (věta za středníkem) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. prvým výrokem zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a druhým výrokem žalobu odmítl.

[50] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu